

Sygn. akt I C 403/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Paulina Krawczuk

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **K. S.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o odszkodowanie w kwocie 8 257,98 zł

I/ zasądza od strony pozwanej **(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **K. S.** kwotę **2 638,61 zł** (dwa tysiące sześćset trzydzieści osiem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

II/ dalej idące powództwo oddala;

III/ zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę **224,74 zł** tytułem zwrotu części kosztów procesu.

UZASADNIENIE

początek tekstu

[Przewodniczący 00:01:37.488] ...Powód K. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8.257 złotych 98 groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 9 marca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Na uzasadnienie swego żądania wskazał, że strona pozwana jest podmiotem odpowiedzialnym gwarancyjnie, jako Zakład (...) w zakresie ubezpieczenia Autocasco na podstawie umowy zawartej pod numerem (...). Jak wynika z dokumentu wystawionego przez stronę pozwaną, potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego, dokonał on wyboru opcji naprawy, jako (...). W dniu 25 lutego 2011 roku nieznana osoba dokonała, zaś uszkodzenia jego samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku, z czym tego samego dnia zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Wskazał też, że strona pozwana dokonała wyceny szkody w systemie E. i w dniu 8 marca 2011 roku wypłaciła mu z tego tytułu kwotę 4.195 złotych 61 groszy, jako kwotę netto wartości naprawy według sporządzonego kosztorysu. Nie zgadzając się z tą wyceną przedstawił stronie pozwanej dwie inne niezależne wyceny rzeczoznawców jednocześnie odwołując się od decyzji przyznającej odszkodowanie. W odpowiedzi pozwana spółka odmówiła jednak zmiany swojego stanowiska. Wyjaśnił, nadto, że jako wartość przedmiotu sporu przyjął różnicę między wartością szkody ustaloną przez rzeczoznawcę w kwocie netto, to jest kwotą 12.453 złote 59 groszy, a wypłaconym przez pozwaną spółkę odszkodowaniem w kwocie 4.195 złotych 61 groszy. W kwestii odsetek wskazał, zaś, że liczy je od dnia 9 marca 2011 roku, to jest od dnia następnego po dacie wypłaty bezspornej kwoty odszkodowania. W odpowiedzi na pozew z dnia 9 kwietnia 2014 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Motywując swoje stanowisko przyznała, że

łączyła ją z powodem umowa ubezpieczenia Autocasco i na jej podstawie rozpoczęła proces likwidacji przedmiotowej szkody, który zakończyła wypłatą odszkodowania w kwocie 4.195 złotych 61 groszy netto. Odnosząc się do żądania powoda podniosła, że do zawartej umowy mają zastosowanie ogólne warunki ubezpieczenia Autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy ustalone uchwałą zarządu (...) SA numer (...) z dnia 9 lutego 2009 roku. Zgodnie natomiast z umową stron odszkodowanie wynikające z umowy Autocasco powinno być ustalone według zasad określonych w ogólnych warunkach ubezpieczenia i w umowie ubezpieczenia. Podała, że treść polisy potwierdza, że umowę ubezpieczenia Autocasco pojazdów zawarł w wariantcie (...), jednak na jego wniosek zgodnie z paragrafem 22 ustęp 3 punkt 2 ogólnych warunków ubezpieczenia odszkodowanie zostało ustalone według wariantu (...). Stosownie natomiast do wariantu (...) wysokość odszkodowania ustala się na podstawie wyceny sporządzonej według zasad systemu E. lub A. bez podatku VAT, a przy wycenie kosztów naprawy pojazdu uwzględnia się normy czasowe operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu oraz stawki za jedną roboczogodzinę ustalone w oparciu o średnie ceny usług na terenie jednostki ubezpieczyciela likwidującej szkodę. Wariant ten szacuje nadto odszkodowanie według cen części zamiennych i materiałów zawartych w systemach A. lub E., przy czym ceny części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany pomniejsza się o wskaźniki procentowe w zależności od okresu eksploatacji pojazdu. Wbrew twierdzeniom pozwu prawidłowo i zgodnie z umową Autocasco ustaliła, zatem, należne powodowi odszkodowanie. Zarzuciła również, że nie zasługuje na uwzględnienie żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 9 marca 2011 roku, albowiem zgodnie z paragrafem 28 ustęp 1 ogólnych warunków ubezpieczenia wypłacono odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku. W ocenie Sądu powództwo jest częściowo zasadne. Na wstępie należy podkreślić, że na podstawie dowodu z odpisu dowodu rejestracyjnego znajdującego się w aktach szkody strony pozwanej Sąd ustalił, że powód K. S. jest właścicielem samochodu osobowego marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Z kolei w oparciu o dowód w postaci potwierdzenia pokrycia ubezpieczeniowego numer (...) z dnia 30 września 2011 roku znajdującego się na kartach 24 do 27 akt sprawy, Sąd ustalił, że powód zawarł ze stroną pozwaną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia Autocasco dotyczącą opisanego wyżej pojazdu na okres od dnia 2 maja 2010 roku do dnia 1 maja 2011 roku w wariantcie (...), która swoją treścią obejmowała między innymi ogólne warunki ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy zwanych dalej OWU, znajdujących się na kartach 45 do 48 akt sprawy. W umowie tej przyjęto natomiast, że odszkodowanie powinno być ustalone według zasad określonych w OWU i umowie ubezpieczenia, paragraf 4 punkt 5 w związku z paragrafem 21 OWU. Sąd ustalił również, że w wybranym przez powoda wariantcie ubezpieczenia (...), odszkodowanie ustala się zawsze na podstawie rachunków, faktur VAT dokumentujących naprawę pojazdu, paragraf 22 ustęp 3 punkt 1 punkt 3 i punkt 4 OWU, a jedynym wyjątkiem jest wniosek poszkodowanego, który pomimo wyboru przy zawieraniu umowy wariantu (...) wnosi o ustalenie odszkodowania według wariantu (...), paragraf 22 ustęp 3 punkt 2 OWU. Powód wybierając wariant (...) ubezpieczenia zgodnie z paragrafem 22 ustęp 3 OWU obowiązany był, więc uprzednio uzgodnić z pozwaną spółką koszty i sposób naprawy pojazdu dokonywany przez warsztat, zaś przy naprawie uwzględniane miały być normy czasowe producenta pojazdów oraz ceny części materiałów zawartych w systemie A. lub E.. Odszkodowanie miało być następnie ustalane w oparciu o uzgodniony przez strony we wskazany wyżej sposób koszty naprawy z uwzględnieniem cen usług i części zamiennych stosowanych do ustalenia odszkodowania, paragraf 22 ustęp 1 OWU. Tymczasem powód nie uzgodnił ze stroną pozwaną okoliczności, o jakich mowa w paragrafie 22 ustęp 3 punkt 1 OWU. W takim przypadku miał możliwość przekazania stronie pozwanej rachunków za naprawę pojazdu, paragraf 22 ustęp 3 punkt 4 OWU, które podlegałyby weryfikacji według stawek średnich cen usług części zamiennych maksymalnie do wartości określonych w systemach A. lub E.. Powód nie przekazał jednak ubezpieczycielowi żadnych rachunków, ani faktur naprawy pojazdu, przy czym w toku postępowania w charakterze strony, przesłuchania w charakterze strony podał, że spowodowane to było faktem, że naprawę pojazdu wykonał w Niemczech w warsztacie swojego kolegi, już po wniesieniu pozwu i rozliczył się z nim w euro nie biorąc rachunku. Mając na uwadze powyższe okoliczności, a także fakt, że powód oświadczył stronie pozwanej o wyborze na zasadzie paragrafu 22 ustęp 3 punkt 2 OWU sposobu ustalenia wysokości odszkodowania według wariantu (...) należne powodowi odszkodowanie należało ustalić właśnie według tego wariantu. Przechodząc do analizy zasadności roszczenia powoda należy na wstępie wskazać, że nie ma różnic pojęciowych pomiędzy szkodą w rozumieniu przepisów prawa ubezpieczonego, a ogólnymi przepisami prawa zobowiązaniowego, gdyż w obu przypadkach chodzi, bądź to o utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź też o powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Ze względu jednak na to, że w prawie ubezpieczeniowym mamy do

czynienia z przejściem przez Zakład (...) ciężaru wyrównania ściśle określonej szkody na zasadach wskazanych w warunkach ubezpieczenia, a nie z naprawieniem przez sprawcę szkody doznanej przez poszkodowanego, zachodzą tu pewne rozbieżności, w szczególności wtedy, gdy chodzi o zakres szkody podlegającej naprawie. Ta pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym lub ogólnych przepisach prawa zobowiązań powoduje, że ustalając w kontekście konkretnego ubezpieczenia szkody można się kierować zasadami ogólnymi prawa odszkodowawczego. Jaki rodzaj szkody jest pokrywany przez danego ubezpieczyciela oraz w jakich granicach podlegają one wyrównaniu przez odszkodowanie ubezpieczeniowe zależy jednak tylko od postanowień warunków danego ubezpieczenia. Z reguły warunki ubezpieczenia przewidują szereg ograniczeń w wysokości odszkodowania, które powodują, że odszkodowanie ubezpieczeniowe jest przeważnie niższe od odszkodowania pozaubezpieczeniowego. Jeśli chodzi o ubezpieczenie Autocasco, to ogólne warunki tego ubezpieczenia zawierają postanowienia dotyczące sposobu ustalenia wysokości szkody i modyfikują one ogólne zasady do ustalenia szkody określonej przepisami prawa cywilnego. Zwrócił na to uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 marca 1994 roku wydanej w sprawie o sygnaturze akt III CZP 25/94. Oznacza to więc, że świadczenie z tytułu takiej umowy powinno być ustalane według zasad przyjętych w ramach stosunku ubezpieczeniowego nawiązanego przez strony tej umowy, a nie według zasad ogólnych prawa cywilnego, jak to ma miejsce w przypadku umów ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W przypadku bowiem tych ostatnich umów ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkody ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Tej różnicy zdaje się nie dostrzegać powód, który wysokość odszkodowania ustalił w istocie według zasad ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym dla odpowiedzialności odszkodowawczej. W związku z tym w niniejszej sprawie świadczenie jest opisanej wyżej umowy ubezpieczenia powinno być ustalone według zasad określonych w tej umowie. Wcześniej już ustalono, że strony przyjęły metodę ustalenia wysokości odszkodowania według wariantu Wycena, w związku z tym jak słusznie zauważa strona pozwana wysokość tego świadczenia powinna być określona w oparciu o postanowienia paragrafu 22 OWU i tak zgodnie z wariantem Wycena wysokość odszkodowania ustala się na podstawie wyceny sporządzonej według zasad systemu E. lub A. bez podatku VAT - paragraf 22 ustęp 2 OWU. W wariantcie tym przy wycenie kosztów naprawy pojazdu uwzględnia się normy czasowe operacji naprawczych określone przez producenta pojazdu oraz stawki za jedną roboczogodzinę ustaloną, ustalone w oparciu o średnie ceny usług na terenie jednostki ubezpieczyciela likwidującej szkodę - paragraf 22 ustęp 2 punkt 1 i 2 OWU. Wariant ten szacuje odszkodowanie według cen części zamiennych i materiałów zawartych w systemach A. lub E., przy czym ceny części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany pomniejsza się o wskaźniki procentowe w zależności od okresu eksploatacji pojazdu - paragraf 22 ustęp 2 punkt 3 i 4 OWU. Ponieważ w niniejszej sprawie spór między stronami dotyczył wyłącznie prawidłowości wyliczenia szkody przez stronę pozwaną Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i szkód komunikacyjnych P. R. - karta 71 do 77 i karta 106 do 110 akt sprawy, na okoliczność określenia wysokości należnego powodowi odszkodowania według zasad określonych w ogólnych warunkach ubezpieczenia Autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy. Biegły ten zgodnie z postanowieniami OWU ustalił wysokość odszkodowania na podstawie wyceny w oparciu o zasadę zawartych w systemie A. bez uwzględnienia podatku VAT - paragraf 22 ustęp 2 OWU. Przy przyjęciu stawek za roboczogodzinę 80 złotych, 100 złotych i 120 złotych. Zatem zgodnie z postanowieniem paragrafu 22 ustęp 2 punkt 2 OWU, należało przyjąć średnią stawkę za roboczogodzinę w wysokości 100 złotych. Dodatkowo szacując koszty naprawy biegły już w opinii uzupełniającej uwzględniając ceny części zamiennych i materiałów określonych w systemie A. zakwalifikowanych do wymiany, pomniejszył tę cenę o 35 procent z uwagi na okres eksploatacji pojazdu powoda, które mieści się w przedziale powyżej pięciu do ośmiu lat skoro pojazd ten został wyprodukowany w 2003 roku. Zasady te wynikają przy tym wprost z paragrafu 22 ustęp 2 punkt 3 i 4 OWU. W ten też sposób niniejszej sprawy należało ustalić wysokość należnego powodowi odszkodowania. Przechodząc natomiast do określenia wysokości tego odszkodowania należy w pierwszym rzędzie wskazać, że nie było między stronami sporu zarówno, co do wystąpienia samego zdarzenia ubezpieczeniowego w dniu 25 lutego 2011 roku jak również, co do zakresu uszkodzeń, które wystąpiły w spornym pojeździe w wyniku tego zdarzenia. Nie ma więc potrzeby analizowania tych okoliczności. Odnośnie natomiast wysokości należnego odszkodowania przy tak ustalonym zakresie uszkodzeń spornego pojazdu oraz przy zastosowaniu metody przyjętej w przedmiotowej umowie ubezpieczenia, Sąd opierając się na wskazanych wyżej pisemnych opiniach biegłego sądowego P. R., które to opinie nie zawierały luk, są pełne, jasne i wyczerpujące, ustalił, że odszkodowanie z tytułu przedmiotowej umowy powinno wynieść kwotę 6.834 złote 22 grosze

netto. Ponieważ strony zgodnie przy tym przyznały, że powód otrzymał już od pozwanej spółki z tego tytułu kwotę 4.195 złotych 61 groszy netto, w związku z tym uznać należało, że przysługuje mu jeszcze dodatkowo odszkodowanie w kwocie 2.638 złotych 61 groszy. Powód wystąpił również z żądaniem zasądzenia odsetek ustawowych od należności głównej od dnia 9 marca 2011 roku do dnia zapłaty. Podstawą prawną sformułowania takiego żądania stanowią przepisy artykułu 481 Kodeksu cywilnego. Z przepisu paragrafu 1 tego artykułu wynika bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się więc zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela jak i zawinięcia okoliczności opóźnienia przez dłużnika. Należy przy tym wskazać, że w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. W przypadku zobowiązań terminowych, jeżeli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, w takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisów artykułu 481 Kodeksu cywilnego uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku swoich zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania. Na koniec należy wskazać, że na mocy przepisu artykułu 481 paragraf 2 zdanie 1 Kodeksu cywilnego w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Zgodnie z przepisami artykułu 817 Kodeksu cywilnego ubezpieczyciel jest natomiast obowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela, albo wysokości świadczenia okazały się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w paragrafie 1. Powyższe zasady wypłaty odszkodowania znalazły również oparcie w paragrafie 28 ustęp 1 i 2 OWU. W rozpoznawanej sprawie pozwana spółka nie udowodniła, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienie w ciągu 30 dni okoliczności koniecznych do ustalenia i odpowiedzialności albo wysokości świadczenia należnego powodowi, pomimo działań podejmowanych przez nią ze szczególną starannością. Tym samym powinna spełnić świadczenie przysługujące powodowi w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku ubezpieczeniowym. W tym zakresie Sąd na podstawie druku zgłoszenia szkody znajdującego się w aktach szkodowych ustalił, że powód zawiadomił stronę pozwaną o przedmiotowym zdarzeniu w dniu 28 lutego 2011 roku. Licząc więc od tego dnia termin 30 dniowy do zapłaty odszkodowania należnego powodowi należało przyjąć, że upłynął on w dniu 30 marca 2011 roku, zatem od dnia następnego należą się powodowi odsetki ustawowe. Z tych wszystkich względów na podstawie powołanych przepisów orzeczono, jak w punktach 1 i 2 wyroku. Odnośnie kosztów procesu należy wskazać, że zgodnie z przepisami artykuł 98 paragraf 3 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 99 Kodeksu postępowania cywilnego do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowane przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawienia stron. W świetle tych przepisów na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych, opłata sądowa od pozwu w kwocie 413 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych i wydatki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 735 złotych 31 groszy, co daje łącznie kwotę 2.365 złotych 31 groszy. Natomiast na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych i wydatki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 223 złote 79 groszy, co daje łącznie kwotę 1.440 złotych 79 groszy. Według zaś przepisów artykułu 100 Kodeksu postępowania cywilnego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż powód wygrał tę sprawę w 31,95 procent, natomiast strona pozwana 68,05 procent, oznacza to, że powodowi należy się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 755 złotych 72 grosze, natomiast stronie pozwanej od powoda należy się zwrot takich kosztów w kwocie 980 złotych 46 groszy. Po wzajemnym rozliczeniu tych kosztów powód winien zatem zapłacić na

rzecz strony pozwanej kwotę 224 złote 74 grosze tytułem zwrotu części kosztów procesu. Z tych względów w oparciu o cytowane przepisy orzeczono, jak w punkcie 3 wyroku. To wszystko, dziękuję. Można zatrzymać i zakończyć nagranie.

[koniec części 00:23:15.205]